

Sygn. akt II CNP 49/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 grudnia 2016 r.,

skargi P. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...), wydanego

w sprawie z powództwa M. T.

przeciwko P. T.

o rozwód,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2. zasądza od skarżącego P. T. na rzecz M. T. kwotę 540 zł
(pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł., po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. T. przeciwko P. T. o rozwód, wyrokiem z dnia 4 maja 2015 r. rozwiązał małżeństwo stron przez rozwód z winy pozwanego, powierzył powódce wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi stron: M. T. urodzonym dnia 6 maja 2000 r. i J. T. urodzonym dnia 8 stycznia 2003 r., ograniczył władzę rodzicielską pozwanego do współdecydowania o istotnych sprawach dzieci, takich jak wybór religii oraz zmiana miejsca zamieszkania, ustalił, że miejscem zamieszkania dzieci stron będzie miejsce zamieszkania powódki, zakazał pozwanemu osobistych spotkań z małoletnimi dziećmi i ograniczył jego kontakty do porozumiewania się z nimi na odległość za pomocą telefonu, komunikatorów internetowych, portali społecznościowych oraz poczty elektronicznej, zobowiązał obie strony do ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania dzieci i w ramach tego obowiązku zasądził od pozwanego alimenty na rzecz synów M. i J. w kwocie po 500 zł, łącznie po 1000 zł miesięcznie płatne do rąk powódki, oddalił żądanie zasądzenia alimentów na rzecz powódki oraz zobowiązał strony do poddania się terapii mającej na celu uświadomienie potrzeb psychicznych małoletnich synów.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji obu stron, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 lutego 2016 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego alimenty na rzecz syna M. w kwocie po 1 300 zł i na rzecz syna J. w kwocie po 1 200 zł, łącznie w kwocie po 2 500 zł miesięcznie płatne do rąk powódki, oddalił apelację powódki w pozostałej części i apelację pozwanego w całości oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Oddalając apelację pozwanego Sąd Apelacyjny uznał za nieuzasadniony wyrażony w niej pogląd, że zakazanie rodzicom bezpośredniej styczności z dzieckiem jest dopuszczalne tylko w przypadku uprzedniego pozbawienia ich władzy rodzicielskiej. Ze względu na powoływanie się przez pozwanego na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., III CZP 98/05 (OSNC 2006, nr 10, poz. 158), stwierdził, że nastąpiła zmiana stanu prawnego i obecnie podstawę sądowego ograniczenia utrzymywania kontaktów z dzieckiem stanowi art. 113² k.r.o.

W dniu 30 maja 2016 r. pozwany P.T. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 lutego 2016 r. w części oddalającej jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 maja 2015 r. w zakresie dotyczącym zakazania mu osobistych spotkań z małoletnimi dziećmi i ograniczenia jego kontaktów do porozumiewania się z nimi na odległość za pomocą telefonu, komunikatorów internetowych, portali społecznościowych oraz poczty elektronicznej. Zarzucił naruszenie przepisów art. 113² w związku z art. 113 § 1 i 2 k.r.o. przez błędną wykładnię „...i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na rozstrzygnięciu o zakazie osobistych kontaktów pozwanego z małoletnimi synami, w sytuacji, w której nie został on pozbawiony władzy rodzicielskiej nad ww., a więc wbrew utrwalonej regule, iż zakaz osobistej styczności z dzieckiem może dotyczyć wyłącznie rodziców pozbawionych władzy rodzicielskiej nie jest zaś dopuszczalny taki zakaz w stosunku do rodziców, których władza została zawieszona, ograniczona do określonych obowiązków i praw względem dziecka oraz w przypadku wydania zarządzeń wskazanych w art. 109 k.r.o...”.

W konkluzji skarżący wniósł o stwierdzenie, że wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 16 lutego 2016 r. w zaskarżonej części jest niezgodny z art. 113 § 1 i 2 k.r.o.

Przystępując do wstępnej oceny merytorycznej wniesionej skargi, trzeba mieć na względzie właściwe rozumienie pojęcia niezgodności z prawem, którym ustawodawca posłużył się w art. 424¹ k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Oznacza to, że przesłanką stwierdzenia na podstawie art. 424¹ k.p.c. niezgodności prawomocnego wyroku z prawem jest jego wydanie w następstwie rażąco wadliwej wykładni bądź oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa, którego rozumienie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174). Innymi słowy, niezgodność z prawem rodzica odpowiedzialność odszkodowawczą

Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Przechodząc od powyższych uwag natury ogólnej do wstępnej oceny merytorycznej wniesionej skargi trzeba stwierdzić, iż przedstawiony przez skarżącego wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżony wyrok został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni powołanych w skardze przepisów prawa. Skarżący całkowicie pomija w swoich rozważaniach nowelizacje kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, w szczególności zmiany wprowadzone ustawą z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 220, poz. 1431).

Konkludując, trzeba stwierdzić, że wniesiona skarga musi być uznana za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c., przyjmując za podstawę określenia ich wysokości § 4 pkt 1 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).